

Petr Nárožný v KNTB: Fascinuje mě Baťova rodina

8.10.2024 - | Krajská nemocnice T. Bati

Populární český herec Petr Nárožný tráví už druhý týden na Ortopedickém oddělení Krajské nemocnice T. Bati ve Zlíně. „Několik vteřin v životě a špatný pohyb, upadnete a poničíte si něco, co předtím lékaři dávali z jiného důvodu do pořádku. Týká se to nohy, což není dobré, u starších lidí dvojnásobně, protože stojí daleko více úsilí dostat se do formy. Bohužel léčba chce svůj čas, to je asi největší otrava.

Jste po náročné operaci, jak se cítíte?

Už je to mnohem lepší. Je jasné, že do nemocnice se nikomu nechce. Musím však říct, že ve Zlíně jsou všichni nesmírně laskaví a profesionální. Sanitáři, sestřičky, lékaři, opravdu každý. Absolvoval jsem hned po příjezdu do nemocnice mezi třetí a čtvrtou hodinou ráno několik rentgenů, nikdo nebyl vzhledem k času otrávený, všichni ohleduplní, profesionalita ohromná. Operace byla náročná, primář ortopedie a jeho tým odvedli skvělou práci. Začal jsem postupně rehabilitovat, chodí ke mně dvě rehabilitační sestry, jsou bezvadné a na druhou stranu mi nic neodpustí. Žádné ulevování, hezky jít až na konec chodby, i když se mi nechce. Za týden jsme dokázali slušný pokrok, pravda, krůček na dlouhé cestě, ale lepší se to. A pozor, zdravotníci jsou skvělí a profesionální ke všem pacientům. Jestli si někdo myslí, že Pražákovi, který je občas v televizi, věnují lepší péči než ostatním, tak určitě ne! Na zlínské ortopedii se profesionálně léčí, pracuje, děkuje, nešetří úsměvem, nikomu není nic zátěží. U všech pacientů. Měl jsem štěstí, že mě operovali zrovna tady.

Rehabilitovat budete déle, co divadlo?

Rehabilitace není na chvíli, myslím, že minimálně do Vánoc. Budu šťastný, když kolem vánočních svátků vyrazím doma na špacír s francouzskými holemi. Žijete-li komediantský život tak naplno jako já, nevíte, kam dřív skočit a máte navíc spoustu svých individuálních zájmů, je těžké se zastavit. Takže tahle epizoda mi určitě v jedné věci pomůže – zredukovat některé aktivity a věnovat se víc rodině a koníčkům. Šoubyznys, pokud tomu tak chceme říkat, je kolotoč, ze kterého se špatně slézá, a ještě hůř se na něj nasedá. A když už tam sedíte a fungujete, sesednout znamená se v životě zastavit. Což tak možná teď dopadne.

Do Zlína jste jezdil s divadlem pravidelně, máte k němu nějaký vztah?

Pro mě je Zlín velice americké město, vždycky bylo. Když jsem tady přijel v hlubokém komunismu, neexistovalo žádné druhé město, jehož architektura by byla tak nádherně zasazená v krajině. Mým velkým koníčkem je historie a musím se přiznat, že jsem jistý čas věnoval i Baťově rodině. Byl jsem na Lesním hřbitově u jejich hrobu, v obou zlínských vilách, Tomáše zakladatele i jeho bratra Jana Antonína. Baťova rodina mě odjakživa fascinovala. Byl to prý nejchudší kraj republiky, téměř neobyvatelný. Pak přijde jeden člověk, Tomáš Baťa, velký šéf, a všechno je jinak. Já se mu klaním, Baťa byl jenom jeden.

Založil i nemocnici, ve které se právě léčíte...

Ano, to je pravda, vybudoval ji skvělý architekt Gahura spolu s dalšími stavbami ve Zlíně. Víte, mě kolem Tomáše Bati fascinovala řada věcí, mimo jiné také jeho jednání, chování. Prý si například dával schůzky v zajímavých časech. Chtěl se scházet za osm minut čtrnáct nebo v osm dvacet sedm.

Když tohle uděláte, nikdo nepřijde v jiný čas. Má pocit, že je-li čas takhle konkrétní, musí jít o závažný důvod. A druhý příklad – údajně si zavolal někoho ze svých šéfů a zeptal se, zda by mohl hned zítra nastoupit šestitýdenní dovolenou. Když šéf řekl: „Není problém, samozřejmě, volám ženě, ona zabalí a jedeme. A kam bychom jeli?“, Baťa se rozesmál a ujistil ho, že nemusí jet nikam, šlo o zkoušku. Strašně mu záleželo na tom, aby měl dobrý šéf stejně skvělý tým. A i kdyby ho v poledne ranila mrtvice, nikdo nepozná, že tam není. To je ohromné. Nevím, jak by to fungovalo dnes. U některých dnešních šéfů mám totiž pocit, že kdyby v práci nebyli, všechno by se teprve rozjelo. Ale to už jsme někde jinde. (smích)

Vrátím se ještě k divadlu, vážně chcete skončit?

S jistotou nevím, mám teď prostě takový pocit a nedokážu odhadnout, jak se vyvine budoucnost. Jsem názoru, že herec může hrát i velmi starý, když je dobře obsazený, ale vždycky v sobě musí mít energetickou převahu nad divákem. Musí z něj jít něco, kdy divák cítí, že představení odehraje suverénně, přestože hraje křehoučkého staříka. Divák se nesmí o herce bát. Mě nic nenutí hrát, kromě vlastní ctižádosti a radosti z toho být mezi lidmi. Jeviště je magický prostor, kde vás během představení všechno přestane bolet, divadlo nabíjí. A když se povede, ten pocit je nádherný. Ten by mi asi chyběl.

<https://www.kntb.cz/petr-narozny-v-kntb-fascinuje-me-batova-rodina>